

BIBLIOTECA DE POEZIE ROMÂNESCĂ

SERIA COLECȚIONARUL DE VOCI

ION CARAION

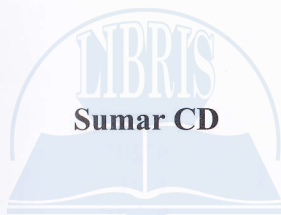
Oamenii

Poeme rostite la Radio
(1966-1974)

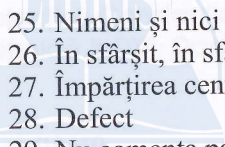
Cuvânt-înainte de Bogdan Ghiu
Postfață de George Neagoe
Ilustrații de Constantin Popovici

Radio România
Editura
Casa Radio

București, 2015

1. Oamenii	0'10"
2. Kogaionon	1'07"
3. Confesiune	0'33"
4. Cântec de pace	0'13"
5. Sfântu-Gheorghe	0'52"
6. Nuanțe	1'09"
7. Absențe	0'51"
8. Corespondență	0'54"
9. Deltă sonoră	1'35"
10. Legato	1'23"
11. Fotoliu de amurg	1'14"
12. Izverna	1'33"
13. Patria	0'22"
14. Ala-bala	1'07"
15. În toamna fântânii	0'38"
16. Zgomote	1'10"
17. Urâta așteptare	1'03"
18. Comemorări	1'13"
19. Peștera din Macheda	0'28"
20. Într-un străin	0'47"
21. Destinul	0'37"
22. Puncte de vedere	3'41"
23. Va fi din nou soare	0'42"
24. Un fel de echipaj	1'01"

-
25. Nimeni și nici
26. În sfârșit, în sfârșit
27. Împărțirea cenușilor
28. Defect
29. Nu comenta paradisul
30. Aborigenii

0'38"

0'20"

1'01"

0'32"

0'26"

1'04"

Addenda

31. Ion Caraion și mărturiile sale literare
(august 1980)

17'07"

Durata: 45'50"

Înregistrări din Arhivele Radio România (v. Note, pp. 101-108).

LIBRIS

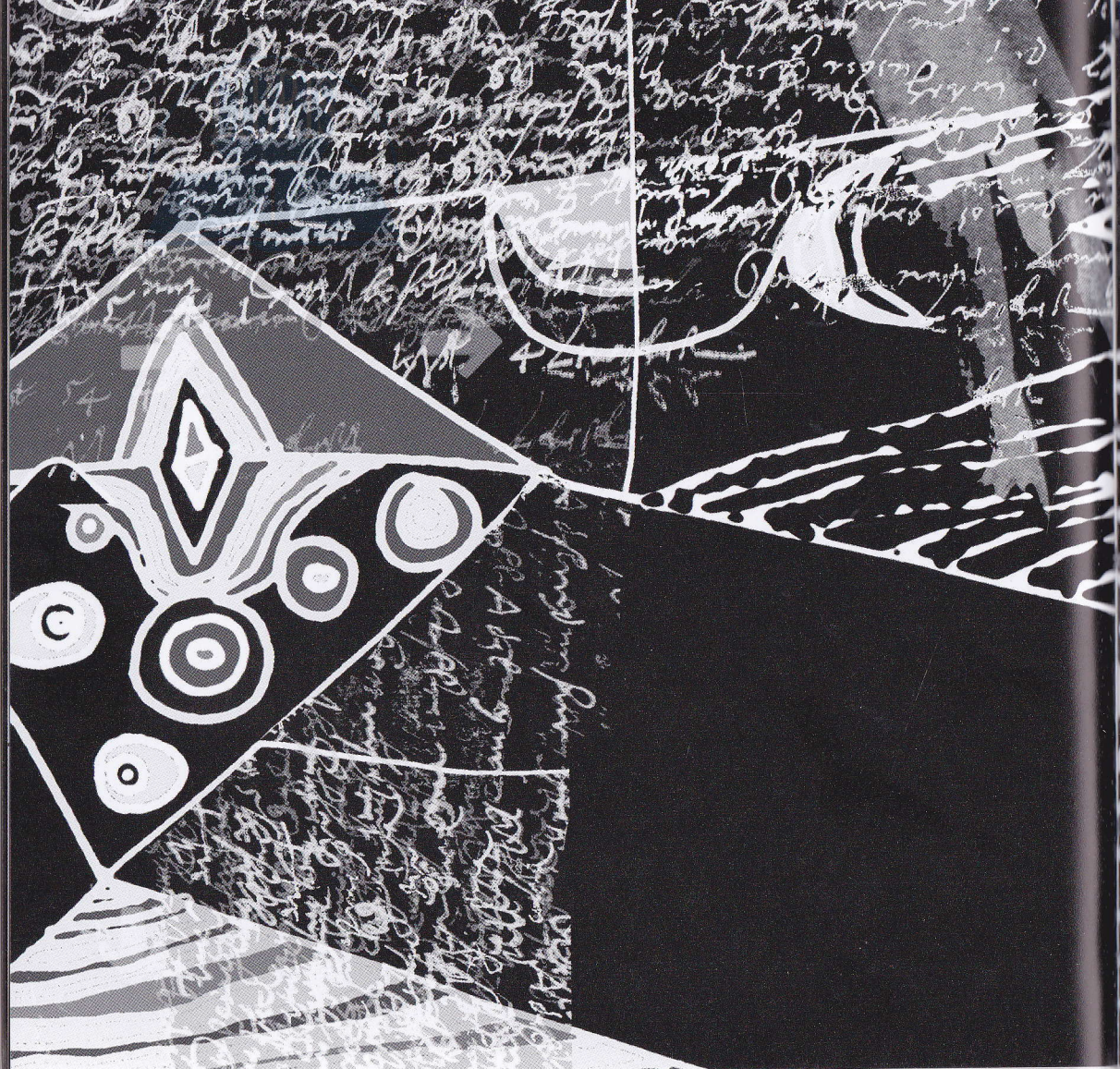

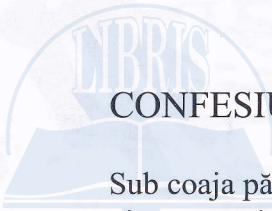

KOGAIONON

Este obiceiul ochilor să nu uite.
Lumina își încordase arcul până la obârșiile mirajului.
C-o hoțească frumusețe,
drumul se strecura printre niște spoieli de păduri.
Bărbați și femei cu părul aprins ca flacăra
căutau învierile lui în văzduh.
Zamolxe nu mai era nici el nicăieri.
Tăiate: capul și mâna regelui dac
plecaseră.

Pietrele ne șoptesc vorbele pe care
n-au avut timp ei să ni le vorbească.
Este obiceiul inimii să tresară la întâlnirea cu morții.
C-o hoțească frumusețe,
pădurile aproape că intră în casă.

CONFESIUNE

Sub coaja pământului
visează coaja cartofului.

Timpul trece ca un om cu iaurt.

M-am întâlnit de multe ori cu moartea:

i-aduceau rudele bani, ca să-și cumpere haine.

Printre pietre, cald și izbucnit,

omul caută civilizații.

M-am întâlnit de multe ori cu omul.

NUANȚE

Mâini fragede zvâcnind pe clampe ireale
ca pentru baldachinul celestului decor;
nu sunt nici ale mele, n-or fi nici ale tale –
auzi-le cum sună, brodate, pe covor!

E dincolo de oameni o dără-n zări de crini
îmbobociți exotic prin câmpuri de mătase.
Iar uneori cocorii schimbatelor lumini
mai prăbușesc tăcerea prin pomi ori peste case.

N-au vorbele ecoul dintâi și nici măcar
nu-i foșnetul același amar cais cu sevă.
Grădinarii de sunet înmiresmat relevă
nuanțele pe șesuri, iar timpul trece rar.